קבוצת חלומות וצייד זמיר שץ

מיצב הווידיאו של זמיר שץ מתפקד כטריטוריה סימבולית, כאנדרטה למחוז ילדותו – קיבוץ כינרת. במרכז העבודה (וידיאו A) נמצא מוסד האב הפטריארכלי – המוסד הגברי שמארגן, ממסד, ממשטר ומכפיף את חייו של האמן ואת המרחב הציבורי שבו הוא מתקיים, כפי שהוא מיוצג בתיעוד של אסיפת הקיבוץ. מנגד למוסד האב, מטפסת האם (אמו של האמן) על עצים (וידיאו B). פעולה חסרת תכלית במרחב שבו היא חיה.

הטריטוריה הקיבוצית, הציונית, מתגלה כשדה פעולה פסיכואנליטי, שבו מוסד האב ודמות האם חולשים על הטריטוריה ומסמנים אותה. הצייד, כפוף להיגיון הפונקציונאליות, משתמש באם, באב, בכל דבר שנמצא על־פני השטח שלו כדי לבסס את קיומו וללמוד את סימניו, אבל הצייד האקלקטי בעוכריו, והוא אינו מוצא מרגוע לעצמו.

בטקסט שרץ ברצפת מסכי הווידיאו מאפיין האמן את אמו כתימנייה שחורה ואת עצמו כ"גמד שחום... קופיף מתוק הרוצה לחזור לינוק, להתחמם בקן המשפחתי שלך אמא, על עץ או במדבר..." האחרות הפיזית, המזוהה עם האם, מרחיקה אותו מהטריטוריה השלטת בעוד מוסד האב, כפי שהוא מיוצג באסיפת הקיבוץ, דורש החלטה על נאמנות שבטית.

בווידיאו האסיפה מתקיים דיון בפקיעת חברות בקיבוץ כינרת, ודיון בגירוש חברים שמצבם כמצבו של האמן.

המוסדות תובעים את ציותו של הנעדר. בעבודה זו מחולק המסך לשני חלונות. באחד, האסיפה כפי ששודרה בערוץ וידיאו פנימי לכל חברי הקבוץ, ובשני תגובת האמן לנאמר. אבל זהו דו־שיח של חרשים. האסיפה מתקיימת בעולם פנימי, סגור לקהל ביתי ונאמן, בעוד שתגובותיו של האמן, המנסות להכריע ולהציף את המסך, נשארות מחוץ לטקסט הזה, מחוץ לטריטוריה, מחוץ לעמדת השפעה.

מול המסך מסודרים כיסאות קטנים של ילדי הגן. תהליך הסוציאליזציה מכיל בתוכו קבלה אוטומטית של ערכי האסיפה, בעוד החלל מוקף עשרות שעונים שאינם עובדים. שעונים שלמרות קיבעונם מורים על השעה הנכונה פעמיים ביום, אולי כל מה שנשאר מהאמת האבסולוטית המופיעה באסיפה.

مجموعة حلم وصيد زمير شاتس

يشكل عرض الفيديو لزمير شاتس مجالا رمزيا، نصبا تذكاريا لمنطقة طفولته: كيبوتس كنيرت. نشاهد في مركز العمل (فيديو A) المؤسسة الأبوية – المؤسسة الذكورية التي تنظم،وتُمأسس، ترتب وتجيّر حياة الفنان وكذلك الحيز العام الذي يعيش فيه، حيث يعبر عنه عبر توثيق الاجتماع العام لأعضاء الكيبوتس. قبالة مؤسسة الأب، نشاهد الأم (والدة الفنان) تتسلق الأشجار (فيديو B)، وهو عمل غير وظائفي وعديم الأهمية في المكان الذي تعيش فيه.

يظهر المجال الكيبوتسي، الصهيوني، كحقل من النشاط الفسيولو جي التحليلي، حيث شخصية الأب وشخصية الأم يطغيان على المجال ويؤشرانه. الصياد، مقيدا بمنطق الوظائفية، يستعمل الأم، الأب، كل ما يوجد أمامه من أجل تعزيز وجوده ودراسة تأشيراته، الاّ أن الصيد الانتقائي يطارده وهو لا يجد راحة لنفسه.

يشخص الفنان والدته عبر النص المرافق لعرض الفيديو كامرأة يمنية سمراء ويعرف نفسه على أنه: «قزم بشرته داكنة...، كالقرد الصغير الجميل الذي يريد العودة الى ثدي الرضاعة، يبحث عن الدفء في العش العائلي، في حضنك أمي، على شجرة أو في الصحراء...». الآخر المادي، المتماثل مع الأم، يبعده عن المجال المهيمن، أما مؤسسة الأب، كما يعبر عنها في اجتماع الكيبوتس، فتطالب باتخاذ القرار حول الولاء القبلي.

في عرض الفيديو حول اجتماع الكيبوتس نشاهد نقاشا حول مصادرة عضوية في كيبوتس كنيرت، ونقاشا حول طرد أعضاء وضعهم كوضع الفنان. تطالب المؤسسة من الغائب الطاعة والولاء. في هذا العرض تنقسم شاشة الفيديو الى قسمين، في القسم الأول اجتماع الكيبوتس كما تم بثها في قناة الكيبوتس الخاصة لجميع أعضاء الكيبوتس، وفي القسم الثاني رد الفنان على النقاش الجاري. ما نراه هو حديث الطرشان. فالاجتماع يعقد في عالم داخلي، مغلق ومكون من جمهور بيتي موال، أما ردود الفنان التي تغمر الشاشة في محًاولة حسم النقاش، فتبقى خارج هذا النص، خارج المجال، خارج دائرة التأثير.

وضع أمام شاشة العرض صف كراس لطلاب الروضة. تضم عملية الجتمعة داخلها القبول الفوري لقيم الاجتماع، في حين يحاط الفضاء بعشرات الساعات المعطلة. هذه الساعات ورغم أنها معطلة، الاّ أنها تشير الى الوقت الصحيح مرتين خلال اليوم، وربما هذا ما تبقى من الحقيقة المطلقة القائمة في الاجتماع.

"ישנו מסלול בנים, מסלול צעירים, מסלול שמגדיר מצב... צריך להחליט, או שהוא רוצה להיות כאן או שהוא לא רוצה להיות כאן. שלא ימשיך לצוף"

«في الكيبوتس يوجد مسار للأولاد، مسار للشبان، مسار يعرِّف الوضع... يجب أن نقرر، هل يريد أن يعيش هنا أم لا يريد أن يكون هنا. لا يمكن أن يبقى معلقا في الهواء»

"There is a sons' route toward membership, a youngsters' route, a route defining one's condition and circumstances... one has to decide, whether he wants to be here or not. He can't go on floating"

Dream Group and a Hunter Zamir Shatz

Zamir Shatz's video installation functions as a symbolic territory, a monument to his childhood realm – Kibbutz Kineret. The work (video A) revolves around the institution of the patriarchal father – the male institution that organizes, institutionalizes, disciplines and subordinates the artist's life and the public sphere in which he exists, as represented by the documentation of the kibbutz assembly. As opposed to the paternal institution, the (artist's) mother is seen climbing trees (video B), performing a futile act in her living space.

The Zionist, kibbutz territory is revealed as a psychoanalytical arena where the paternal institution and the mother figure dominate and mark the territory. Bound by the logic of functionality, the hunter uses the mother, the father, and anything else found on his turf in order to establish his presence and learn its signs; however, his eclecticism becomes an obstacle and he becomes restless.

In the text running on the bottom of the video monitors, the artist characterizes his mother as a black Yemenite, and himself as a "dark-skinned dwarf,... a sweet little monkey who wants to resume breast-feeding, to warm up in your familial nest, mother, on a tree or in the desert...". The physical otherness, identified with the mother, draws him away from the dominant territory, while the fatherly institution, represented by the kibbutz assembly, requires a decision concerning tribal loyalty.

The assembly video documents a discussion about membership expiration in Kibbutz Kineret and the expulsion of members whose situation is like that of the artist. The establishment demands the obedience of the inconclusive absentee.

In this work, the screen is divided into two windows; one features the assembly as broadcast on the closed-circuit video channel to all kibbutz members, and the other shows the artist's response to the things said there. However, this is a dialogue that falls on deaf ears. The assembly is held in a closed insiders' world, open only to a loyal home audience, while the artist's responses, which strive to overpower and flood the screen, remain outside this text, out of bounds, outside of any influential position.

Little kindergarten chairs are arranged in front of the screen. The process of socialization entails automatic acceptance of the assembly's fundamental values; the space is surrounded with scores of non-working clocks, and yet, despite their standstill, they tell the right time twice a day – which is perhaps all that has remained of the assembly's absolute truth.

אבני הבזלת שהובאו מקיבוץ כינרת המיתולוגי, הן המסגרת בתוכה מתפרקים המוסדות הביוגרפיים, המשפחתיים והקיבוציים לסך מרכיביהם.

حجارة البازلت التي أحضرت من كيبوتس كنيرت الأسطوري، هي الاطار الذي تتفكك داخله المؤسسات البيوغرافية، العـائلـيـة والكيبوتـسة الى مـركـباتـها.

The Basalt stones brought from the mythological Kibbutz Kineret form the framework in which the biographical, familial and kibbutz institutions are deconstructed into their constituent elements.

Installation view   مشهد فراغ   מראה חלל

דימויים מתוך עבודת הווידיאו "Red Something"

لقطات من الفيديو "Red Something"

Images from the video "Red Something"

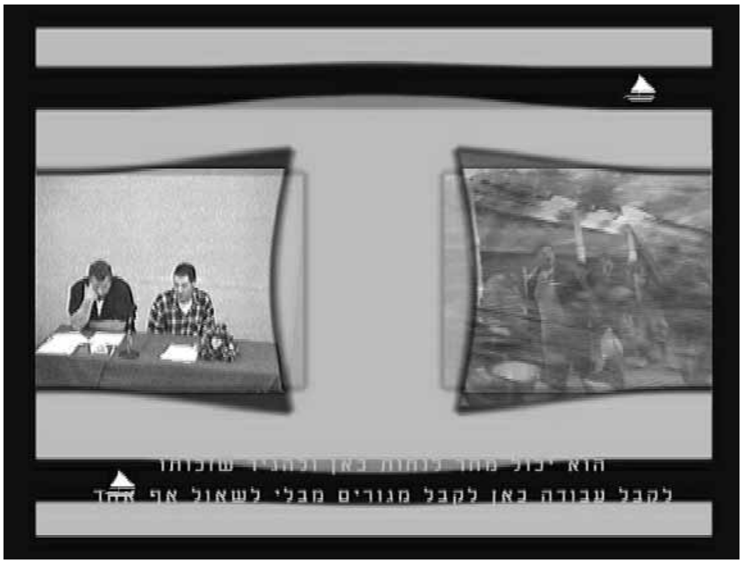

דימויים מתוך עבודת הווידיאו "Red Something"

لقطات من الفيديو "Red Something"

Images from the video "Red Something"

דימויים מתוך עבודת הווידיאו "My Mother is a Monkey"

لقطات من الفيديو"My Mother is a Monkey"

Images from the video "My Mother is a Monkey"

שברי המבט המתגוללים קרעי זיכרונות
רעיונות מתים בתוך ביצה

המומים ממך מהחוצפה
בעיקר זכור לי יום בהיר אחד או למעשה